

ZES

Eerste druk januari 2016

© Copyright 2016 MATHIJS GOMPERTS, AMSTERDAM
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/
of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie,
microfilm of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Mathijs Gomperts

ZES

Uitgeverij Van Oorschot
Amsterdam

GROOTE KOPPEN, ze kijken uit over de Stille Oceaan,
turen in afwachting van iets, wat weten we niet
iets wat hoop geeft, wat angst inboezemt –

als pappa praat krullen er uit zijn stoppelige mond
grijze bloemen van sigarenrook
zijn stem kraakt en bromt maar over die koppen –
vroeger hadden ze hoeden maar de passaat
joeg ze van hun hoofden –

ik zit op schoot, mijn hoofd tegen zijn trui
en ik weet alles al van Paaseiland, van die koppen,
hun hoeden, de fatale ontbossing, zelfs van Roggeveen
en Heyerdahl, en toch luister ik

hoe hij woorden en zinnen herhaalt
ik luister hoe de dode eilanders weer tot leven komen
hoe ze reuzen uit steen hakken, hoe de bomen er weer zijn,

hoe de beelden hoeden dragen aan het strand
hoe zij wachten

THELONIOUS kneedt mijn voeten
met zijn bruine vingers, hij drukt
zijn muis in mijn wreef en knijpt
met koude handen in mijn kuit

tussen haar handen heeft ze mijn voeten
ze zit op de rand van mijn bed,
wrijft de slaap uit mijn gezicht,
uit mijn haar

mijn hoofd knikt op het ritme
van half waken, zakt in lagere tonen,
schrikt op van het blauwe
licht van open gordijnen –

ik moet plassen mamma –

nou ga dan plassen kleine monnik –

op mijn buik het bed af glijdend
strek ik mijn tenen, zoekend naar de vloer,
laat ik mij vallen, stroopt alles zich op om mijn lijf
en ik land naast het bed

mijn voeten stappen haperig
de gang door naar de badkamer
mijn pyjamabroek zakt van mijn benen af
en als ik op mijn tenen sta, dan kan ik
net met mijn piemel op de koude rand
staand plassen

ZE DRAAIT ZICH OM en wenkt met haar ogen
dat ik moet helpen, tussen haar lippen
knijpt ze lange repen gekleurd karton

ze werkt zich achteruit omhoog
het trappetje op, Thijmen staart me aan
ik sjor hem aan de grijs-rubberen strook
de treden op

naast mijn handen zoeken wielen
als windhanen een richting –

mag ik weer stempelen? –
Niels trekt mamma aan haar jas –
nee ik mag nu, jij mocht net al –

jongens, jongens, Thijmen mag stempelen –
ze klikt het riempje van zijn buggy los –
jij mag de strippenkaarten vouwen
en Niels kijkt of het goed gaat –

de tram rinkelt en knarst remmend
een bocht in, iedereen deint als slierten
zeewier onder langgerekte golven

heen en weer, twee strippen
de naad scherp trekken met mijn nagels,
aan Niels laten zien, hij knikt – hier Thijmen –

haar stem – til hem maar op, dan kan hij er bij –
ik til hem op – Niels, niet aan die stangen likken,
daar word je ziek van –